

AO
Barbora Gero

ŠTYRI VRAŽEDNÉ OBDOBIA

ZÁHADNÉ ZLOČINY

*Adiny
Alsterovej*

barboragero.sk

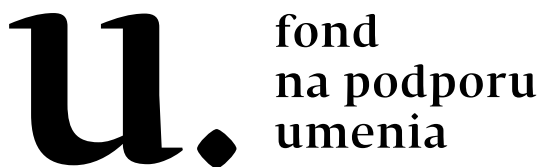
Barbora Gero

ŠTYRI VRAŽEDNÉ OBDOBIA

ZÁHADNÉ
ZLOČINY

*Adiny
Alsterovej*

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

Autor: © Barbora Gero
Obálka: © Kristýna Kenížová
Korektúra: Lenka Mondočková
Vydavateľ: Barbora Gero
Rok: 2025

Zdroj mapy zadnej predšádky: © Freemap Slovakia,
data © prispievatelia OpenStreetMap, DMR 5.0: ÚGKK SR

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-974598-8-8

Venované MOJEJ LÁSKE

Slovo autorky

Dej a osoby v rámci knihy sú dielom autorkinej fantázie, i keď v historickom kontexte.

Kapitola jar

„Ten dokument musíme získať. Za každú cenu,“ ozval sa v podlúbí Prašnej brány neznámy hrubý hlas, na mieste, kde ulica Na Příkopě ústila na Námestie Republiky.

„Získať, získať,“ zapišťal druhý neznámy s nervóznou nahlihavosťou. „Ale ako? Musíme to urobiť tak, aby nás nik neupodozrieval a to bude ťažké.“

Prvý muž si nespokojne povzdychol. „Ty zo všetkého robíš drámu. Mám plán, a keď sa ho budeme držať, vyjde to. Znenie toho listu sa nesmie dostať von, inak sme stratení.“

„Si si istý? Nik nevie, čo sa v ňom skutočne píše. Nik tie zoznamy nevidel.“

„Som si istý. Mám to z dôveryhodného zdroja.“

„Tak dobre, a aký je ten plán?“

Majiteľ prvého hlasu sa poobzeral dokola a potiahol neznámeho bližšie k stene. „Nechcem, aby nás spolu videli.“

Neznámy sa zamračil a udivene zdvihol obočie. Rozprávať sa pod Prašnou bránou v noci, aby ich nik nevidel, bolo viac ako nemožné.

Každý v Prahe vedel, že na Celetnej ulici v okolí brány sa koná burza tiel. Prvé nočné dievčatá vstupovali na trh okolo šiestej hodiny večer, ale bolo ich ešte málo a aj zákazníkov poskromne. Burza sa začala zaplňať až okolo deviatej a vtedy sa rozoznel krik, obchody sa uzatvárali rýchlo a nebol čas dlho premýšľať. Tovar bol rôznorodý. Mladé, staré, svetlé, tmavé, štíhle podľa vzoru Paríža, tučnejšie, múdre, s ktorými sa dalo rozprávať na rôzne témy a vo viacerých jazykoch, oblečené elegantne podľa poslednej módy, ale aj v tenkých handrách, ktoré ledva zakrývali polonahé telo. Ženy pochádzali z celej republiky, ale našli sa tu nejaké aj zo zahraničia. Budapešť, Viedeň, Berlín, Krakov, Lvov, Belehrad, človek si mohol vybrať, na čo mal chuť. Dámy sa prechádzali a ponúkali svoje služby. Času bolo málo a jesť sa musí. Muži, starí aj mladí,

študenti, vojaci aj úradníci, ženatí aj slobodní, všetci mali svoje chute a preferencie.

Aj teraz sa tu premieľali mnohí ľudia, naokolo krúžili apači, ľudia z podsvetia, detektívi a policajti.

Muž s hrubým hlasom vycítil váhanie svojho partnera a s dôverou pošepkal: „Pod lampou býva najväčšia tma. Ak to spravíme rýchlo, nič sa nám nemôže stať.“

Adina Alsterová stála medzi hosťami, ktorí sa zhromaždili v budove Spolku výtvarných umelcov Mánes – v tom zvláštnom spojení krásy, funkcionalizmu a pražskej noblesy, kde kedysi zurčal Šítkovský mlyn a dnes sa rozliehal šum rozhovorov a cinkanie skla.

Budova bola prestavaná len pred rokom, a hoci jej moderné línie kontrastovali s klasicizmom susedných stavieb, vnútro bolo ladené v umeleckom duchu. Výstavnú sieň, kaviareň i reštauráciu zaplnili elegantné dámy a distingvovaní páni vo večerných oblekoch, pričom nad všetkým sa vznášala jemná vôňa parfumov, olejových farieb a čerstvo natretého dreva.

A práve vo chvíli, keď sa Adina dívala na dielo francúzskeho maliara, k nej pristúpil muž, ktorý bol pre národ viac než prezidentom – bol jeho otcom.

„Madam Alsterová,“ oslovil ju Tomáš Garrigue Masaryk, podal jej ruku a jemne ňou potriasol. V jeho dotyku bola sila aj zdržanlivosť, noblesa muža, ktorý si vážil každú ženu, no nikdy neprekročil hranicu slušnosti.

„Pán prezident,“ uklonila sa Adina s jemným úsmevom. Stál pred ňou osemdesiatjedenročný muž s bielou briadkou, ostrými fúzmi a cvikrom. Jeho oči však žiarili mladistvým záujmom a nehasnúcim intelektom.

„Ako sa darí vašim knihám?“ spýtal sa s úprimnou zvedavosťou, ktorá k nemu neodmysliteľne patrila.

„Žijú si svojím životom, pán prezident,“ odpovedala Adina, „ako deti, ktoré raz vyletia z domáceho hniezda a vydajú sa po vlastných cestách.“

Masaryk sa zasmial, jeho smiech bol suchý, ale srdečný. „A výstava? Čo na ňu hovoríte?“

Adina sa rozhliadla po sále. „Umenie súčasného Francúzska... je ako víno z Bordeaux – niekedy príliš silné, inokedy opojné, ale vždy podnetné.“

Prezident prikývol, akoby si tú vetu uložil do pamäti.

K ich kruhu sa ticho pripojila žena v elegantných šatách prísneho strihu a so sčesanými tmavými vlasmi popretkávanými striebrom. Jej pohľad bol sústredený a reč tela zdržanlivá.

„Paní doktor,“ oslovila ju Adina zdvorilo.

„Madam Alsterová,“ odpovedala Alica Masaryková tónom, ktorý bol zároveň milý aj hodnotiaci. Vždy pôsobila dojmom, akoby merala váhu slov, skôr než ich niekto vyslovil. Mala doktorát z histórie a filozofie, bola predsedníčkou Československého Červeného kríža a ženou, ktorú iné ženy obdivovali – no máloktorá sa k nej odvážila priveľmi priblížiť.

Ich známosť bola korektná, ale nikdy dôverná. A Adina si nebola istá, či sa jej Alica teraz prihovára ako priateľka alebo ako strážkyňa otcovej dôstojnosti. „Ako sa máte?“ spýtala sa. „Počula som, že ste boli chorá. Vystrašilo nás to.“

Adina si v duchu vybavila obraz nemocničného lôžka, bledé svetlo a lekára, ktorý jej s pokojom oznámil, že sa musí po útoku šetriť. Aj nedávny pád na lyžiach jej stále pripomínal, že čas je neúprosný.

„Cítim sa lepšie,“ odpovedala jednoducho. Nepriznala bolesti, nepovedala nič, čo by prezradilo, že ešte nie je všetko v poriadku.

„To ma teší. Prezident... teda, všetci sme sa obávali,“ opravia sa Alica takmer rozpačito.

V tom okamihu k nim pristúpil profesor Otakar Novotný, predseda spolku a uznávaný architekt. Oslovil prezidenta,

pozdravil Alicu a vzápätí sa obaja vzdialili, aby sa venovali ďalším hosťom.

„Adina,“ ozval sa jej za chrbtom známy hlas.

Keď sa otočila, uzrela tvár muža s melancholickými očami a jemnými prstami, ktoré dokázali namiešať každý farebný odtieň a precítiť každúdkú líniu lícnej kosti. Emil Filla.

„Emil,“ zasmiala sa a pobožkala ho na obe líca. „Som rada, že si za mnou prišiel.“

Fillov pohľad sklúzol na pohár šampanského v jej ruke a potom sa znovu sústredil na ňu – štíhlu, elegantnú, oblečenú v čiernych úzkych šatách s červeným rozparkom ako jediným výkrikom vášne. Tizianové vlasy mala upravené do jednoduchého účesu, ktorý držala zlatá spona, a dlhé čierne rukavice jej dodávali nádych francúzskeho šarmu.

„Pôjdeme si zapáliť?“ navrhol.

Adina prikývla. V kaviarni v Mánese jej Emil zapálil cigaretu – štíhlu, v briarovej špičke – a ona si s pôžitkom potiahla. Dym, ktorý jej jemne štekľil hrdlo, sa stal akýmsi mostom medzi týmto večerom a všetkými predošlými.

Obaja sa dívali von oknom na nočnú Vltavu, ktorá sa trblieľala ako rieka spomienok. Rozprávali sa o Paríži pred vojnou, o Holandsku, kam sa Emil uchýlil, keď Európa horela, o Amerike, o Zürichu... o chvíľach, ktoré ich utvárali.

A hoci boli teraz tu – v srdci nového štátu –, v duši si niesli celé minulé storočie.

Práve keď si zapalovali tretiu cigaretu, pristúpil k nim neznámy muž. Bol veľmi vysoký a chudý, s orlím nosom a úzkymi prenikavými očami pripomínajúcimi jastraba.

„Madam Alsterová?“ opýtal sa. Keď Adina prikývla, pokračoval: „Adina Alsterová, spisovateľka?“

Adina opäť prikývla a skúmavo sa zahľadela na ustarostenú tvár neznámeho muža.

„Moje meno je Václav Hybeš, som zapisovateľom Československej sociálnodemokratickej strany robotníckej. Pán podpredseda Alexander Dráb ma posiela s prosbou, či by ste boli

taká láskavá a šli so mnou do Ľudového domu.“

Adina pozdvihla klenuté obočie, položila prázdny pohár na stolík a zahasila cigaretu. Upokojujúcim, no rozhodným hlasom mu pripomenula, že je hosťom na výstave, ktorú poctil svojou prítomnosťou aj prezident republiky, a teda by bolo krajne nevhodné odísť.

„Ja viem, madam,“ zašepkal Hybeš s úpenlivým tónom, „ale musím na tom trvať. Ak prídem bez vás, pán predseda Hampl mi to nikdy neodpustí.“

Emil Filla, ktorý so záujmom sledoval rozhovor, konečne považoval za vhodné zasiahnuť. „Ak je to tak, drahá Adina, samozrejme, ospravedlním ťa. Ako organizátor výstavy by som sa o to rád postaral.“

Adina sa pozrela najprv na Emila, potom na Václava Hybeša a jeho prosebný výraz, a nakoniec prikývla. „Dobre teda, pôjdem. Ale potrebujem si vziať kožuch.“

Ľudový dom, známy aj ako Palác Losyovský, barokový palác na Hybernskej ulici v Prahe, vlastnilo od roku 1907 Tlačové a stavebné družstvo robotnícke, ktoré spadalo pod Československú sociálnodemokratickú stranu robotnícku. Odvtedy palác slúžil nielen ako sídlo strany, ale aj ako miesto s tlačiarňou, záhradnou reštauráciou a administratívnymi priestormi.

Adinu viedli dlhou chodbou, v ktorej sa tlmené nočné svetlo prebýjalo cez zavreté okná. Zvuk jej opätkov sa ozýval v priestore, monotónne klopanie prenikalo nočným tichom. Tichá, no stupňujúca sa bolesť v temene jej pripomenula úder, ktorý pred časom utrážila. Bola to predzvesť toho, že táto noc nebude ani krátka, ani príjemná.

Za oknami sa tiahla Hybernská ulica, ktorej názov bol odvodený od latinského pomenovania Írska – Hibernia. Práve írski františkáni, ktorí tu kedysi založili kláštorňú kostol, prepožičali ulici jej meno.

Václav Hybeš kráčal pred ňou po chodbách Ľudového domu. Na konci otvoril dvere a galantne ju nechal vojsť prvú.

Adina vstúpila do zasadacej miestnosti sociálnodemokratickej strany, kde v slabom osvetlení dominoval dlhý stôl obklopený radom stoličiek. Na jeho konci sedel muž, ktorý sa hneď, ako ju uvidel, zdvihol a vyšiel jej v ústrety. Bol stredne vysoký, s hustými svetlými vlasmi zostrihnutými na spôsob vojenského účesu, jeho tvár zdobili fúzy na konci vytiahnuté do špičiek a modré oči schovával za silné okuliare.

„Madam Alsterová, veľmi ma teší,“ predstavil sa hlbokým príjemným barytónom a jemne sa uklonil. „Som Alexander Dráb, podpredseda strany.“

Adina si nechala pobožkať ruku, no na tvári jej nebolo vidieť nadšenie. Hlava ju bolela čoraz viac a jej trpezlivosť bola na pokraji. Dráb si všimol jej neochotu a okamžite sa začal ospravedlňovať: „Prosím, prepáčte, že vás takto vyrušujem, madam. Nikdy by som si to nedovolil, keby som nedostal výslovný príkaz od pána predsedu Hampla a pána ministra Meissnera.“

Tak odtiaľ vietor fúka, pomyslela si Adina a pochopila, prečo predstavitelia strany očakávali, že ich prosbu neodmietne.

„Prosím, posad'te sa,“ Dráb ukázal na stoličku po svojej pravici a po ľavici si sadol Václav Hybeš. Nalial im do pohárov vodu a odkašľal si, akoby sa chystal začať s niečím dôležitým.

„Nie je ľahké o tom hovoriť. Popravde, ani neviem, odkiaľ začať,“ vyjadril Dráb neistotu.

„Tak začnite od začiatku, pán podpredseda,“ odvetila Adina chladne.

Dráb si nervózne odkašľal. „No, ide o to, že sa nám stratil dokument, ktorý sa nesmie dostať na verejnosť. Radi by sme vás požiadali o pomoc s jeho nájdením.“

„O aký dokument ide?“ spýtala sa Adina priamo.

Dráb mlčal, hľadal správne slová, no skôr než prehovoril, vstúpil do rozhovoru Hybeš. „Nemôžeme vám to povedať.“

Adina prekvapene povytiahla obočie. „A ako mám teda dokument nájsť, ak neviem, čo obsahuje?“

„Chápeme vašu otázku,“ ozval sa neústupne Dráb, „ale ani my nepoznáme presný obsah.“

Adina sa k nemu naklonila a podozrieť sa spýtala: „Ako prosím?“

„Aby ste pochopili správne,“ pokračoval podpredseda a na chvíľu pozrel na Hybeša. „List obsahuje isté zoznamy. Pánovi predsedovi bol pred týždňom odovzdaný v zalepenej obálke s inštrukciami, že ho nesmie otvoriť až do dnešného dňa. Vedeli sme len to, že ak by sa jeho obsah dostal na verejnosť, mohlo by to byť zničujúce pre mnohých ľudí aj pre stranu. Dohodli sme sa, že list uložíme do trezora, od ktorého sú len tri kľúče. Dnes sme ho mali otvoriť, preniesť do bankového trezora a potom hlasovať, čo s ním. Ale keď sme trezor otvorili a vybrali obálku, pán tajomník Dundr si všimol, že je mierne pootvorená. Keď sme do nej nahliadli, bola prázdna.“

„Nemohlo sa stať, že list niekam zapadol? Prehľadali ste trezor?“ spýtala sa Adina.

„Prehľadali sme ho dôkladne,“ odvetil Dráb.

„Kto bol prítomný, keď ste doň obálku vkladali?“

„Ja, pán predseda Hampl, tajomník Dundr a tu prítomný zapisovateľ Hybeš.“

„A dnes ste ju z trezora vyberali v rovnakej zostave?“

„Áno, v rovnakej,“ potvrdil Dráb.

Adina sa zamyslela. „Kto by mal záujem, aby list zmizol?“

Obaja muži sa na seba pozreli a Dráb nakoniec odpovedal: „Keďže nevieme, čo list presne obsahuje, môžeme len hádať. Mohlo by ísť o osoby menované v liste, každého novinára, možno aj zahraničných špiónov.“

„Prečo ste list mali otvoriť práve dnes?“

Muži si opäť vymenili pohľady, evidentne váhajú, či jej povedať pravdu.

„To sú inštrukcie pisateľa,“ objasnil zapisovateľ Hybeš. Adina si v duchu pomyslela, že to sotva niekto kontroloval. Inštrukcie mohli obísť a list otvoriť kedykoľvek. „Kde je teraz pán predseda?“

„Keď zistil, čo sa stalo, vydal pokyny a okamžite odišiel,“ odpovedal Dráb.

Táto odpoveď sa Adine nepozdávala, ale zatiaľ sa s ňou musela zmieriť. „Kto má tri kľúče od trezora?“

„Ja, pán predseda Hampl a tretí kľúč má tajomník Dundr.“

„A ste si istí, že nikto z vás ho neotvoril a list nezobral?“

„Trezor sa dá otvoriť len tromi kľúčmi naraz,“ vysvetlil Dráb.

Adina sa zamyslela, jej myseľ pracovala naplno. „Páni, rada by som vám pomohla,“ povedala nakoniec, pričom obaja muži s napätím čakali na jej slová, „ale bez ďalších informácií o obsahu listu neviem, čo vlastne hľadať.“

Podpredseda Dráb sa zamračil, očividne zaskočený jej reakciou, no rýchlo sa spamätal a pokúsil sa ju presvedčiť. „Madam, pokiaľ viem, pri vašom poslednom prípade vám naša strana rovnako ako pán minister spravodlivosti významne pomohli. Verili sme, že nám teraz budete ochotná pomôcť aj vy.“

Adina zdvihla ruku, aby zastavila jeho naliehanie. „Pán podpredseda, uvedomujem si, ako ste mi pomohli v prípade Alberta Hálu. Ale tá pomoc bola vyrovnaním vášho starého dlhu voči mne, čo, ako iste viete, uzatváralo náš záväzok.“

Dráb mierne sklonil hlavu, no nedal sa odradiť. „Samozrejme, madam Alsterová. V žiadnom prípade nespochybňujem váš nárok. Vieme, že bez vás by mnohé situácie z minulosti dopadli inak. Práve preto sme sa rozhodli opäť obrátiť na vás. Určite chápete, že o tejto záležitosti nemôžeme informovať políciu. Musí to zostať, ako sa u nás hovorí, 'v strane'.“

Adina si všimla, ako Dráb majstrovsky používa slová. Muži s takýmto nadaním často smerovali do politiky.

„Poznám viacerých výborných súkromných detektívov, ktorí by vám vedeli pomôcť,“ navrhla ešte naposledy Adina, no tušila, že odpoveď už pozná.

„Vážená madam,“ odpovedal Dráb so šarmom, „ceníme si

vašu ochotu. Ale my veríme, že len vy máte schopnosti a... skúsenosti, ktoré si tento prípad vyžaduje.“

Adina musela oceniť jeho lichôtky, ktoré sa jej zd'aleka neodmietali ľahko. „Dobre teda,“ povedala nakoniec. „Ale nezarúčujem vám úspech. A ak by sa nám to podarilo, varujem vás, že výsledky nemusia byť pre vašu stranu príjemné.“

Podpredseda sa široko usmial a vďačne jej podal ruku. „Dohodnuté.“

No Adina si potrebovala ujasniť ešte niečo. „Mám však jednu otázku,“ povedala a prerušila ho. „Kto bol pisateľom toho listu?“

Václav Hybeš sa napriamril na stoličke a mierne sa zamrvil. Všetky otázky, ktoré doteraz padli, zostali buď nezodpovedané, alebo ich títo muži považovali za nevhodné. Adine dochádzala trpezlivosť, a napriek tomu, že mala na sebe kožuch, začala cítiť chlad. Hlava ju síce prestala bolieť, ale nečakaný pocit zimy v nej vyvolal ďalšiu dávku podozrenia.

„Páni,“ prehovorila, „rozumiem vašim obavám, ale pokiaľ mi nechcete poskytnúť všetky potrebné informácie, naše šance na úspech sú mizivé. Bez dôvery tento prípad nevyriešime.“

„Máte pravdu, madam Alsterová,“ začal Dráb mierne neisto. „Ale, úprimne, pisateľ listu nie je pre pátranie dôležitý.“

„V tom prípade,“ odvetila Adina neústupne, „by som sa s ním chcela stretnúť.“

„To nebude možné,“ odvetil Dráb bez zaváhania.

Adina sa obrátila k Hybešovi. „Prečo nie?“

Hybeš sa na chvíľu odmlčal, potom prehovoril s nepatrným zachvením v hlase. „Ten človek je mŕtvý.“

Adina prekvapene zvrážtila obočie. V duchu si pripomenula posledný prípad, ktorý riešila, keď sa blížila k odhaleniu vraždy. Po predošlom vyšetrovaní by najradšej nechala smrť d'aleko za sebou. „Ako to myslíte, mŕtvý? Ten muž bol zavraždený?“

„Nie,“ rýchlo odpovedal Hybeš, „zobral si život sám.“

„Rozumiem,“ povedala Adina ticho. „To mi je ľúto.“ Zadívala sa na svoje ruky v rukaviciach. Vedela, že na objasnenie tohto prípadu bude musieť využiť všetky svoje schopnosti, a pravdepodobne aj požiadať o pomoc ľudí, ktorým dôverovala.

Pomaly sa zdvihla zo stoličky, pohybovala sa pokojne, no rozhodne. Obaja páni na seba krátko pozreli a bez slova vstali tiež. „Uznáte, páni,“ prehovorila tónom, ktorý znel ako jemný príkaz, „že v tomto odeve sotva vyriešim váš prípad.“ Mierne sa pousmiala a rukou kývla k svojim elegantným, no zjavne nepraktickým šatám. „Bude nutné, aby som si zabezpečila vhodnejší úbor.“

Podpredseda Dráb sa zdvorilo uklonil. „Samozrejme, madam Alsterová, prosím, ospravedlňte nás, že sme na to nepomysleli. Ihneď pošleme automobil k vám domov.“

„To nebude potrebné,“ odvetila Adina s náznakom úsmevu, ktorý sa však neodrazil v jej očiach. „Postačí, ak mi dovolíte použiť telefón.“

Hybeš, ktorý počas celej tejto výmeny uprene hľadel na Adinu, sa konečne rozhýbal. „Prosím, dovoľte, madam,“ povedal a ukázal k dverám. Cestou jej vysvetlil, že ju zavedie do kancelárie sekretárky predsedu. Po krátkej chvíli zastal pred dverami a otvoril ich. „Tu je aparát, madam. Ak by ste niečo potrebovali, budem hneď vedľa.“

Adina prikývla a vošla. Len čo za sebou Hybeš zatvoril dvere, pristúpila k telefónu. Jeho čierny povrch sa blyšťal v tlmenom svetle miestnosti. Pevne chytila slúchadlo a vytočila číslo spojovateľky. Počkala, kým ju prepoja. Na druhej strane sa ozval známy hlas jej verného majordóma Viliama.

„Byt madam Alsterovej. Ako vám môžem poslúžiť?“ odpovedal profesionálnym tónom, za ktorým sa však skrývala znalosť každej nuansy jej hlasu.

„Viliam, to som ja,“ prehovorila Adina pokojne, no dalo sa poznať, že ide o niečo vážne.

„Madam,“ odpovedal Viliam bez zaváhania, „mám pre vás

prísť k Mánesu?“

„Nie, to nebude potrebné. Nachádzam sa v Ľudovom dome,“ odvetila stručne.

Na druhej strane linky zavládlo ticho, ktoré však netrvalo dlho. Viliam, zvyknutý na náhle zvraty v živote svojej panej, sa okamžite prispôbil. „Ako vám môžem pomôcť, madam?“

„Budeš mi musieť priniesť vhodnejší odev,“ pokračovala Adina s dôrazom na svoje slová. „Požiadaj Sáru, nech niečo pripraví. Ty to potom privezieš sem. Dávaj však pozor – nech to vyzerá nenápadne.“

„Ako rozkážete, madam. Ihneď sa o všetko postarám.“

Adina zložila slúchadlo a na okamih sa zamyslela. Neuniklo jej krátke puknutie v telefóne. V duchu sa napomenula za to, že hoci bola opatrná, pri týchto ľuďoch nebola žiadna konverzácia súkromná. Pre túto chvíľu bolo múdrejšie Viliamovi viac neprezradiť. Na tvári sa jej zračilo chladné odhodlanie, keď si opäť uvedomila, že s každým ďalším krokom vstupuje hlbšie do temných zákutí tejto záhady.

Upravila si kožuch na pleciach, vzala malú čiernu kabelku a vyšla z kancelárie, kde na ňu už čakal Václav Hybeš. Jeho vysoká postava sa týčila pri dverách a nervózne si prepletal prsty.

„Je všetko v poriadku, madam?“ spýtal sa, keď si všimol jej zamyslený výraz.

„Áno,“ odvetila pokojne, hoci v duchu už plánovala ďalšie kroky. „Majordóm mi prinesie, čo potrebujem. Medzitým by som ocenila, ak by ste mi mohli ukázať priestor, kde bol list uložený.“

Hybeš prikývol. „Samozrejme. Trezor sa nachádza v suteréne budovy. Prosím, nasledujte ma.“

Adina ho sprevádzala chodbou, ktorá sa čoraz viac ponárala do šera. Cítila, ako sa v nej napätie zvyšuje. Ak bol list od cudzený priamo z trezora, muselo sa to stať buď s vedomím všetkých troch držiteľov kľúčov, alebo s ich súhlasom. Čokoľvek iné sa zdalo nemožné.

Zastavili pred masívnymi ocel'ovými dverami. Hybeš z vrečka saka vytiahol kľúč a ukázal na ďalšie dve vložky v zámke. „Tu je trezor a toto je kľúč pána predsedu, ktorý nám tu nechal. Na otvorenie sú potrebné všetky tri kľúče naraz.“

„Kde sa momentálne nachádzajú ostatné dva?“ spýtala sa Adina.

„Jeden má podpredseda Dráb, druhý má generálny tajomník Dundr. Obaja ich nosia pri sebe.“

Adina prikývla a pozorne si prezrela dvere. Potom prehovorila: „Odpočúvali ma. Neviem, či to bol niekto od vás alebo konkurenčná strana.“

Hybeš sa napol a zamračil sa. „To je vážne obvinenie, madam. Ste si tým istá?“

„Som si istá,“ odvetila pevne. „Ak sa informácie dostávajú von, niekto zvnútra je zdrojom úniku. A pokiaľ má list obsah, aký naznačujete, jeho hodnota bude nepochybne lákať mnohých.“

Hybeš sa nervózne poškrabal na zátylku. „Čo navrhujete?“

Adina sa obrátila k nemu s pevnou tvárou. „Potrebujem čas. Dovoľte mi pozrieť sa na trezor a potom si prejdeme podrobnosti, kto mal k nemu prístup. Medzitým vás žiadam, aby ste nikomu, ani vo vašom predsedníctve, nehovorili, že som odpočúvanie odhalila. Je možné, že práve tam sa nachádza vinník.“

Hybeš zovrel pery, akoby bojoval s vnútornou dilemou, no nakoniec prikývol. „Ako povieť, madam. Som vám plne k dispozícii.“

Adina mu kývla na znak uznania. Potom sa sklonila k trezoru a začala si ho dôkladne prezeráť. Sústredila sa na zámky a štrbiny na dverách. Svetlo zo stropnej lampy jej osvetľovalo tvár, no hlboké záhyby ocel'ových dvier boli zahalené tieňmi.

„Hybeš,“ oslovila ho tlmeným hlasom, „bol trezor po otvorení nejaký poškodený?“

„Nie,“ odpovedal rýchlo. „Dvere boli v perfektnom stave. Aj zámky. Jediné, čo nás zarazilo, bola tá prázdna obálka.“

Adina prikývla, hoci to, čo videla, jej nedávalo zmysel. Žiadne známky násilného vniknutia, žiadne škrabance na zámkach. Znamenalo to, že niekto musel mať prístup k všetkým trom kľúčom naraz. Alebo bol trezor otvorený predtým, ako si to vedenie strany všimlo, alebo list zmizol ešte predtým, ako ho spolu s obálkou vložili do trezora.

„Sejť vyzerá v poriadku,“ poznamenala. „Myslíte si, že by niekto mohol získať kópie tých kľúčov?“

Hybeš pokrútil hlavou. „To je nepravdepodobné. Sú to jedinečné kľúče, ktoré sme nechávali vyrobiť špeciálne pre tento účel. Máme dokumentáciu od výrobcu, ktorá potvrdzuje, že neexistujú žiadne duplikáty.“

Adina sa postavila, zapla si kožuch a zamyslene pozrela na Hybeša. „Niekto z vás troch musel tie kľúče použiť, alebo sa trezor otváral za prítomnosti osôb, ktoré nie sú na zozname. Bol ešte niekto v tejto miestnosti počas uzamykania alebo otvárania?“

Hybeš na chvíľu zaváhal. „Pri vkladaní lista do trezora sme boli prítomní len štyria – ja, predseda Hampl, podpredseda Dráb a tajomník Dundr. Ako sme vám hovorili už predtým. Nikto iný tam nemal prístup. A dnes ráno, keď sme trezor otvárali, to bolo rovnaké.“

Adina sa zamračila. „A čo tí, ktorí mali možnosť vidieť, kde sa list ukladá? Akýkoľvek zamestnanec, technik, upratovačka?“

„Do tejto miestnosti nemá prístup nikto iný,“ odpovedal Hybeš pevne. „Kľúče od tejto časti budovy máme iba my štyria a predseda nám výslovne zakázal, aby sme sem brali iné osoby.“

Adina sa na chvíľu zamyslela, prechádzajúc sa po miestnosti. Potom sa zastavila pred Hybešom a podozrievalo sa na neho zahľadela. „Kde je teraz predseda Hampl?“

„Ako sme už spomínali, odišiel krátko po tom, čo sme zistili, že je obálka prázdna,“ odvetil Hybeš. „Povedal, že má neodkladné povinnosti.“

Adina zdvihla obočie. „Dôležitejšie než chýbajúci list, ktorý by mohol zničiť celú stranu? Zvláštne, nemyslíte?“

Hybeš vyzeral zneistene, no nepovedal nič. Adina si uvedomila, že predseda Hampl buď hrá vlastnú hru, a mohla to byť práve jeho neprítomnosť, ktorá jej poskytne odpovede, alebo, čo je ešte horšie, mu hrozilo nebezpečenstvo a mohlo sa stať niečo zlé.

„Dobre,“ prehovorila po chvíli, „budem musieť hovoriť so všetkými troma. Osobitne. A zistiť, kde sa každý kľúč nachádzal počas posledných dní.“

„Ako si prajete,“ povedal Hybeš, hoci v hlase mu bolo počuť neistotu.

Adina vedela, že je na stope niečomu veľkému. Tajomstvo chýbajúceho listu nebolo iba otázkou technického otvorenia trezora – šlo o ľudí, ich motivácie a skryté plány. A práve tu – medzi zamotanými vzťahmi a nevypovedanými tajomstvami – hľadala kľúč k celej záhade.

Vstúpila do spojovacej chodby po Hybešovom boku. Ich kroky sa ozývali v tichu priestrannej budovy, kde vládol pokoj prerušovaný len slabým šumením nočného mesta. Tlmené svetlo pouličných lúčok vnikalo cez vysoké okná, rozptyľovalo sa po stenách a vytváralo hru tieňov, ktorá priestoru dodávala zvláštny, takmer sakrálny charakter.

Budova pôsobila chladne, akoby sama cítila váhu rozhodnutí, ktoré sa v nej denne rodili. Pražský Ľudový dom, symbol modernej republiky, bol miestom, kde sa stretávali nádeje a intrigy. Samotnú Prahu, hlavné mesto novej demokracie, Adina vnímala ako mesto paradoxov – miesto pokroku a slobody, ale zároveň ako vriaci kotol kultúr, národností a hospodárskych neistôt, ktoré nebolo možné prehliadnuť.

Vonku panovalo ticho pred búrkou veľkonočných sviatkov. Množstvo obyvateľov metropoly sa už začalo sťahovať na vidiek, k rodinám, na chalupy alebo za pokojom mimo ruchu mesta. Blížiaci sa Veľká noc so sebou prinášala nielen pokoj a tradície, ale aj symboliku znovuzrodenia, ktorá pre

Adinu nadobúdala osobný význam. O dva dni mala odcestovať do Paríža, kde žila jej nevlastná dcéra Marína. Cesty za ňou Adine vždy pripomínali návraty k dávnejším, šťastnejším časom – k chvíľam s jej zosnulým manželom.

Veľkonočné sviatky, známe aj ako Pascha, neboli pre ňu len obdobím odpočinku, ale aj hlbokým zamyslením sa nad významom viery, ktorú si niesla v sebe. Bola to oslava víťazstva života nad smrťou, pripomienka Kristovho vzkriesenia. Jeho obeť na kríži podľa kresťanskej viery predstavovala pečať nádeje, že smrť nie je koncom, ale začiatkom nového bytia. Táto myšlienka, hoci v Adininej mysli nie vždy jasne formulovaná, jej poskytovala tichý únik z temnoty prípadov, aké práve riešila.

Hybeš mlčky kráčal vedľa nej, akoby nechcel narušiť jej premýšľanie. Adina pohľadom prešla po zlatistých odleskoch na stenách a náhle sa pristihla pri tom, že jej myseľ zablúdila k otázke, aký nový začiatok môže vzísť z tajomstva, do ktorého sa práve nechala zatiahnuť.

„Vonku čaká váš majordóm, madam,“ prerušil mlčanie hlas Alexandra Drába, ktorý im tichým krokom vyšiel v ústrety.

„Ďakujem. Mohla by som sa niekde prezliecť?“ opýtala sa Adina vecne.

„Ak by vám to postačovalo, prosím, využite opäť kanceláriu pani sekretárky,“ odvetil s jemným úklonom Dráb.

Adina prikývla a pohla sa k dverám. Václav Hybeš, ako verný strážny pes, nasledoval každý jej krok, čo jej neuniklo. Otočila sa k nemu s miernym úsmevom na perách. „Cestu nájdem sama,“ prehodila s nepatrným náznakom nevôle a zrýchlila krok. Hybeš pochopil narážku a zastal, nechávajúc ju pokračovať osamote.

Na nádvorí, osvetlenom len slabým svetom lúčov, stál Viliam. Vysoký a robustný muž v čiernom vlnenom kabáte s kloúkom pevne usadeným na hlave. Jeho vojenské držanie tela a ostrý pohľad v mužnej tvári podčiarkovali vážnosť, s akou

vnímal svoju úlohu. Keď Adinu zbadal, bez zaváhania jej vykročil naproti. Jeho čižmy zaduneli po dlažbe a ťažké kroky sa ozývali medzi múrmi budovy.

„Priniesol som vaše oblečenie, madam,“ prehovoril stroho, podávajúc jej koženú tašku.

„Ďakujem, Viliam,“ odvetila a už miernym, ale dôrazným tónom dodala, „stoj, prosím, ako si. Tvárou k dverám, odkiaľ som prišla. Ja musím zostať chrbtom.“

Viliam bez slova splnil jej pokyn a Adina si s úľavou vydýchla. Nahla sa k nemu a hlas stíšila na takmer nečujné šepotanie. Rýchlo mu ozrejmila celú situáciu – od odpočúvaného telefonátu až po podozrenie, že udalosti, ktoré sa odohrali, majú tragické pozadie.

„Práve preto nechcem, aby počuli alebo videli, čo ti hovorím. Budeš musieť vyšetriť, kto v Prahe za posledný týždeň spáchal samovraždu. Myslím si, že to bol muž a že sa to stalo včera,“ vysvetlila bez váhania.

„A prečo si to myslíte?“ opýtal sa Viliam s jemným náznakom záujmu v hlase.

„Ak pisateľ žiadal, aby sa list otvoril práve dnes, musel mať na to konkrétny dôvod. Jediný logický záver je, že vedel, že už nebude nažive. Ak skutočne spáchal samovraždu, muselo sa to zdať ako jednoznačné. Alebo,“ a jej hlas na moment zoslabol, „ak bol zavraždený, predvídal, čo ho čaká. Začni teda pri samovraždách. Strana je presvedčená, že ide o samovraždu, takže to muselo byť dôveryhodne naaranžované.“

„Rozumiem,“ prikývol Viliam. „Ale ste si istá, že ten muž pochádzal z Prahy? Mohol to byť niekto z iného mesta.“

„Nie,“ odpovedala rezolútne Adina. „Dráb jasne uviedol, že predsedovi strany bol list odovzdaný, nie že ho dostal poštou. Tí ľudia vedia, kto bol pisateľom, a vedeli aj to, že sa nachádzal tu. Inak by to nebolo možné. Páchatel' alebo páchatelia urobili pri krádeži listu veľkú chybu.“

„Akú?“

„Logicky, ak sa ponáhl'am a potrebujem ukradnúť nejaký

dokument, zoberiem ho aj s obálkou. Prečo by som práčne vyberala list z obálky a tú tam potom nechala, aby sa zdala neporušená. To je prvá veľká chyba a vďaka nej páchatel'a odhalíme.“

Viliam prikývol. Logika jej úvah bola nevyvrátiteľná.

„Ešte niečo, madam?“ opýtal sa, pripravený na ďalšie inštrukcie.

„Áno,“ Adina si povzdychla. „Nikto mi nechce povedať, kde sa nachádza predseda strany pán Hampl. Skús to zistiť. Aj to, kde sa pohyboval predtým, než odtiaľto odišiel. Tvrдили mi, že musel ísť zariadiť niečo dôležité, no ja sa obávam najhoršieho.“

„Dobre, pozriem sa na to. Ulica bude vedieť viac. Tá má uši a oči všade,“ odvetil Viliam s istotou v hlase.

„Výborne,“ uzavrela Adina. „Ak niečo zistíš, neprenášaj to cez telefón. Príď osobne a dôvod návštevy nechám na tvojej vynaliezavosti.“

Adina vytiahla z kabelky peniaze na vyšetrovanie a vložila ich do majordómových rúk, nahlas sa rozlúčila, aby teatrálné odznel zvuk jej krokov na nádvorí. Nepozvané uši, ktoré ich mohli počúvať, si mali odniesť jediné: že majordóm doručil oblečenie a odišiel. S pokojnou dôstojnosťou sa vrátila dnu, pripravená pokračovať vo svojej práci.

To však netušila, že za rohom budovy sledoval celý výjav pár očí. Popri stene sa mihol tieň. Len čo neznámy osamel, zapálil si cigaretu a na prste sa mu zablysol pečatný prsteň. Pevne stisol ruky, až mu obeleli hánky, a vykročil do tmy.

Adina sa vrátila do kancelárie sekretárky, kde na ňu už čakal Dráb. Usmial sa, no jeho úsmev mal nádych nervozity. „Dúfam, že ste si všetko zariadili, madam,“ poznamenal, pričom pohľadom na okamih zabľúdlil ku koženey taške, ktorú Adina niesla v ruke.